USNESENÍ SOUDU (třetího senátu)

13. ledna 2005 *

Ve věci T-184/04,

Sulvida – Companhia de alienação de terrenos, L^da^, se sídlem v Lagoa (Portugalsko), zastoupená N. Buchbinderem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství,

žalované,

jejímž předmětem je návrh, aby bylo Komisi nařízeno navrhnout směrnici týkající se přeshraničního přemístění sídla kapitálových a osobních společností,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),

ve složení: M. Jaeger, předseda, J. Azizi a E. Cremona, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Řízení

1 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 26. května 2004 podala žalobkyně proti Komisi tuto žalobu na nečinnost, kterou se dovolává článku 232 ES. Navrhla, aby Soud určil, že Komise má povinnost přijmout ve vztahu k členským státům právní úpravu opravňující a umožňující přeshraniční přemístění sídla kapitálových a osobních společností, aniž by právní řády členských států mohly ztížit nebo znemožnit takové přemístění, a především převést do formy směrnice „návrh čtvrté směrnice Evropského parlamentu a Rady o přeshraničním přemístění sídla společností se změnou práva, které se ně použije".

2 Žalobkyně je společností portugalského práva zastoupenou svým jednatelem N. Buchbinderem. Jako procesního zástupce pro účely tohoto sporu určila společnost Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft, zastoupenou členem představenstva N. Buchbinderem, advokátem a jedinou osobou oprávněnou jednat jménem této společnosti, přičemž ta je totožná s osobou jednatele žalobkyně. Žaloba je podepsána N. Buchbinderem jako advokátem a členem představenstva Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft.

Právní otázky

3 Na základě článku 111 jednacího řádu Soudu, je-li Soud zjevně nepříslušný k rozhodnutí o žalobě nebo je-li žaloba zjevně nepřípustná nebo zjevně postrádá jakýkoli právní základ, může Soud, aniž byl pokračoval v řízení, rozhodnout odůvodněným usnesením.

4 Soud má za to, že projednávaný případ je dostatečně objasněný písemnostmi obsaženými ve spise, a s ohledem na neodstranitelnou formální vadu žaloby z úřední povinnosti rozhoduje, aniž by pokračoval v řízení.

5 Podle článku 19 třetího a čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora použitelného na Soud na základě článku 53 uvedeného statutu:

„[...] strany musí být zastoupeny advokátem.

Zastupovat některou stranu před Soudním dvorem nebo jí být nápomocen může pouze advokát oprávněný k výkonu advokacie podle práva některého členského státu nebo jiného státu, který je stranou dohody o Evropském hospodářském prostoru."

6 Článek 21 první pododstavec statutu Soudního dvora mimoto stanoví:

„Žaloba k Soudnímu dvoru se podává prostřednictvím vedoucího soudní kanceláře. Musí obsahovat jméno a bydliště nebo sídlo žalobce a postavení podepsaného [...]"

7 Konečně podle čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu:

„Prvopis každého podání musí být podepsán zmocněncem nebo advokátem účastníka řízení."

8 Z těchto ustanovení, především z použití pojmu „zastoupeny" v článku 19 třetím pododstavci statutu Soudního dvora, vyplývá, že za účelem podání žaloby k Soudu musí „strana" ve smyslu tohoto článku použít služeb třetích osob, které musí být oprávněny k výkonu advokacie podle práva některého členského státu nebo státu, který je stranou dohody o Evropském hospodářském prostoru (usnesení Soudního dvora ze dne 5. prosince 1996, Lopes v. Soudní dvůr, C-174/96 P, Recueil, s. I-6401, bod 11; usnesení Soudu ze dne 29. listopadu 1999, Shaw a další v. Komise, T-131/99, Recueil, s. II-2023, bod 11).

9 Tento požadavek obrácení se na třetí osobu odpovídá koncepci úlohy advokáta jako spolupracovníka v justiční oblasti, jenž je povolán poskytnout, zcela nezávisle a ve vyšším zájmu spravedlnosti, právní pomoc, kterou klient potřebuje. Tato koncepce odpovídá právním tradicím společným členským státům a nalezneme ji rovněž v právním řádu Společenství, jak právě vyplývá z článku 19 statutu Soudního dvora [rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1982, AM & S v. Komise, 155/79, Recueil, s. 1575, bod 24, a usnesení Soudu ze dne 8. prosince 1999, Euro-Lex v. OHIM (EU-LEX), T-79/99, Recueil, s. II-3555, bod 28].

10 Z toho vyplývá, že N. Buchbindera, advokáta zastupujícího žalobkyni, není možné pro účely tohoto řízení považovat za „třetí osobu" ve smyslu výše uvedeného usnesení Lopes v. Soudní dvůr. Návrh byl totiž podán jménem žalobkyně N. Buchbinderem v postavení advokáta. Přitom ze zakládacího aktu žalobkyně („Gesellschafterbeschluss") ze dne 17. února 2003 vyplývá, že N. Buchbinder je rovněž jejím jednatelem a že takto vykonává funkce jejího „řídícího orgánu". Za takových podmínek není N. Buchbinder oprávněn zastupovat žalobkyni v tomto řízení.

11 Vzhledem k tomu, že N. Buchbinder podepsal návrh na zahájení řízení, nebyla projednávaná žaloba podána v souladu s článkem 19 třetím a čtvrtým pododstavcem a článkem 21 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora ani v souladu s čl. 43 odst. 1 jednacího řádu.

12 Z tohoto důvodu je třeba žalobu v každém případě odmítnout jako zjevně nepřípustnou.

13 Nad rámec výše uvedeného je žaloba zjevně nepřípustná rovněž proto, že žalobkyně navrhuje, aby Soud nařídil Komisi předložit členským státům návrh právního předpisu s určeným obsahem týkajícího se přeshraničního přemístění sídla

kapitálových a osobních společností. Podle ustálené judikatury soudům Společenství v rámci jimi vykonávané kontroly legality nepřísluší udělovat pokyny institucím nebo přebírat jejich úlohu (viz zejména rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise, T-374/94, T-375/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 53, a ze dne 9. září 1999, UPS Europe v. Komise, T-127/98, Recueil, s. II-2633, bod 50).

14 Mimoto pouhý návrh směrnice, jak žalobce vyžaduje od Komise ohledně přeshraničního přemístění sídla kapitálových a osobních společností, není aktem s právními následky závaznými pro třetí osoby, nýbrž čistě mezitímním a přípravným opatřením. Takové opatření přitom nemůže být předmětem žaloby na zrušení ve smyslu článku 230 ES a nepřijetí takového opatření nemůže být napadeno žalobou na nečinnost ve smyslu článku 232 ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 1979, Granaria v. Rada a Komise, 90/78, Recueil, s. 1081, body 12 a násl.; usnesení Soudu ze dne 26. listopadu 1996, Kuchlenz-Winter v. Rada, T-167/95, Recueil, s. II-1607, body 20 a násl., ze dne 15. května 1997, Berthu v. Komise, T-175/96, Recueil, s. II-811, body 18 a násl., a ze dne 1. prosince 1999, Buchbinder a Nöcker v. Komise, T-198/99, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 11).

15 Rovněž je třeba připomenout, že žaloba na zrušení předložená jednotlivcem není přípustná, jestliže směřuje proti odmítnutí přijetí nařízení s obecnou působností (usnesení Soudu ze dne 11. prosince 1998, Scottish Soft Fruit Growers v. Komise, T-22/98, Recueil, s. II-4219, bod 41). Toto pravidlo se přitom analogicky použije v projednávaném případě v rozsahu, v jakém by obsah směrnice, u které žalobkyně požaduje, aby její navržení bylo Komisi nařízeno, měl rovněž povahu legislativního aktu s obecnou působností. Z toho vyplývá, že žaloba na nečinnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou směřující k určení, že Komise se protiprávně zdržela navržení přijetí směrnice, je rovněž nepřípustná.

16 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že projednávanou žalobu je třeba odmítnout jako zjevně nepřípustnou, aniž by bylo třeba ji doručit žalované.

K nákladům řízení

17 Na základě čl. 87 odst. 1 jednacího řádu ponese žalobkyně své vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUD (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako zjevně nepřípustná.

2) Žalobkyně ponese své vlastní náklady.

V Lucemburku dne 13. ledna 2005.

Vedoucí soudní kanceláře — Předseda

H. Jung — M. Jaeger